

hjem der i sin Tid blev tilføjet Statslaan for at komme ud over de Banfeligheder, som fulgte af, at en Del deres Opland blev frafkaaren ved Grænsereguleringen. Der blev ydet denne Mand et Laan af 10,000 Kr., og derpaa har han afdraget 300 Kr. Han ansøger nu om at faa Restgælden eftergivet, og i Henhold til en Beregning, angaaende hvilken jeg henviser til Bilaget, foreslaar Ministeren, at naar han indbetaler 3,500 Kr., vil Restbeløbet 6,200 Kr. være at eftergive ham. Dette Forslag er tiltraadt af Udvalget. — Jeg har nu kun tilbage at omtale det Forslag, der under Nr. 5 er stillet til § 4 af et Flertal. Det gaar ud paa, at Beløbet af Land- og Vigningskatten for Finansaaret 1897—98 udbetales til Kommunerne. Jeg skal først bemærke, at naar famlige de Vædringsforslag, som dels allerede ere vedtagne, dels som stillede af et Flertal kunne ventes at blive vedtagne, tages i Betragtning, vil Finanslovsforslaget, som det kommer til at foreligge her fra Tinget, vise et Overskud af omtrent 2,100,000 Kr. Oversførelsen til Kommunen af Land- og Vigningskattens Beløb i det Omfang, som her er foreslaet, vil i Henhold til en Opførelse, som findes i de Anmærkninger, der ledsage Regeringsforslaget om en Indkomstkatt, udgøre ca. 1,680,000 Kr. Derefter vil der altsaa paa Finansloven blive et Overskud tilbage af omtrent 420,000 Kr. At foretage denne Udbetaling til Kommunerne er derfor, finansielt set, fuldt ud forsvarlig. Som jeg sagde før, ere de Udgifter, som kunne paaregnes at ville følge af de Love, som ere nævnte paa § 28, for Tiden omtrent 350,000 Kr. Men jeg skal tilføje, hvad der ofte i lignende Sammenhæng er blevet fremdraget, at der er adskillige Udgifter for Statskassen, der maa paaregnes som regelmæssig tilbagevendende, og som ikke finde Udtryk paa Finansloven, saasom Udgifterne til Rigsdagen, der andrage mere, end der opføres, Udgifterne til det kongelige Theater og Udgifterne til Vestindien. Ligeledes kommer der jo hvert Aar Ekstraudgifter paa Tilægsbevillingsloven. Men selv naar alle disse Udgifter tages i Betragtning, kan der, hvis der ikke skulde indtræde ganske usfordrøelige Forhold, ikke være Tvivl om, at det kommende Finansaar vil udvise et Overskud, ogsaa efter at det Beløb, som her foreslaas udbetalt Kommunerne, fradrages. Paa Finanslovens Indtægtsliste er der paa §§ 3—8, det vil sige de regelmæssige Indtægtskonti, kun beregnet et Beløb af omtrent 61 Mill. Kr., medens Indtægten paa de samme Konti i Regnskabsaaaret 1895—96 allerede udgjorde

62 Mill. Kr., eller henved 1 Mill. Kr. mere. Da navnlig de indirekte Skatter ere i stadig Stigning, kan man tværtimod regne, at der vil indkomme adskillig mere end for to Aar tilbage. Dertil kommer endvidere, at Skatten formodentlig efter første April vil blive opkrævet med et saadant Beløb, at Staten ogsaa derved kan paaregne en væsentlig forøget Indtægt. Naar det endelig er indres, at vor Kassebeholdning er steget betydelig i de sidste Aar, er der ingen Tvivl om, at der finansielt set ikke er nogen Betænelighed ved at lade det omtalte Beløb komme Kommunerne til gode. Spørgsmaalet bliver da, om det maa anses for rettest at lade disse Penge ligge i Statskassen eller at give dem den Anvendelse, her er foreslaet. Det blev allerede ved Finanslovens første Behandling fremhævet, at det er lidet ønskeligt, atter at oplamle store Beløb i Statskassen, og det er mangfoldige Gange gjort gældende, at Kommunerne føle sig trykkede, og at der er Grund for Staten til at komme dem til Hjælp. Dette Forslag falder dernæst ogsaa i Traad med det Forslag om Omgang af en Del af de direkte Skatter fra Statskassen til Kommunerne, som er foreslaet af Regeringen. Regeringsforslaget vil imidlertid først komme til at virke for Finansaaret 1898—1899, og den Oversførelse, her er foreslaet for Finansaaret 1897—1898, vil da være et Supplement dertil. Jeg skal endnu gøre opmærksom paa, at ved at oversføre Land- og Vigningskatten til Kommunerne saaledes som foreslaet, er det utvivlsomt, at Byerne vilde faa en forholdsvis mindre Lettelse end Landdistrikterne. Hvis der var Tale om en varig Foranstaltning, vilde jeg derfor ikke kunne anbefale en Oversførelse, som maatte siges at være ubillig over for Byerne. Men denne Betænelighed synes mig ikke at have stor Vægt, naar det kun drejer sig om et enkelt Finansaar, saa meget mere som det vistnok maa erkendes for rigtigt, at i Øjeblikket føles det økonomiske Tryk sikkest stærkest for Landkommunernes Vedkommende.

Reergaard: Mine Meningsfæller i Udvalget og jeg have ikke kunnet være med til at anbefale til Vedtagelse det Forslag, hvorom den ærede Ordfører (C. Hage) nu udtalte sig. Grunden til denne vor Stilling har ikke været den, at vi i Realiteten misbillige den Foranstaltning, her er foreslaet. Det vil ogsaa fremgaa deraf, at det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Wojten), som ved Finanslovens første Behandling talte paa vort Partis Vegne, anbefalede en saadan Foranstaltning foruden forfællige andre med Hensyn til Invalide-